

munalbestyrelse ønsker dog, hvad Opsigelsesvarslets Forlængelse angaar, ogsaa medtaget større Lejligheder, hvorhos den henstiller, om der vil være Anledning til ved særlige Bestemmelser at sikre Familier med Børn et noget længere Opsigelsesvarsel end anført. (Mindretallet i de to Kommunalbestyrelser har erklæret sig paa lignende Maade som Flertallet i København).

Regeringen maa for sit Vedkommende mene, at Forholdene paa Boligmarkedet indenfor Storkøbenhavns Kommuner endnu er meget langt fra at være normale, og at de utvivlsomt præges af langt alvorligere Vanskeligheder end de, der maatte overvindes i Provinsbyerne, da Huslejestraktionerne bortfaldt i 1925—1927. Overhovedet er der en væsentlig Forskel paa Boligforholdene i Provinsen, selv de større Provinsbyer, paa den ene Side og Hovedstaden paa den anden Side. For saa vidt det har været gjort gældende, at, da Antallet af Lejligheder, som er opført siden 1918 (og altsaa udenfor Restriktionerne), efterhaanden er blevet ret stort, for Københavns Vedkommende ca. $\frac{1}{4}$ af det samlede Antal københavnske Lejligheder, og at derfor Opretholdelse af Beskyttelsesbestemmelser som Huslejelovens ikke har saa stor Interesse mere, henviser man til den af Ministeriet herom gjorte Bemærkning umiddelbart efter Bilag 1 D.

For Københavns Vedkommende er Forholdet (jfr. Bilag 1 og 8—9), at Antallet af husvilde Familier pr. April Flyttedag 1930 var ca. 700 og er nærmest stigende. Ca. 1500 Familier er indlogerede hos andre, hvilket utvivlsomt er et større Antal end under normale Forhold. I Lysthuse og anden „ulovlig“ Beboelse bor ca. 2 000 Familier. Af saadanne usunde Lejligheder i de ældre Bydele, som i Virkeligheden er kassable som Boliger og kun tolereres paa Grund af Boligmanglen, findes ca. 3—4 000*. Endelig er der af Ovennævnet i Løbet af 5 Aar 1925—30 nægtet Indflytningstilladelse i ca. 6 000 Tilfælde, hvorhos Ejendomsdirektoratet, hvad angaar nybyggede kommunestøttede Ejendomme, har nægtet Tilflytning i ca. 1 200 Tilfælde. (En Del af dem, der saaledes er blevet nægtet Adgang til København, er muligvis alligevel tilflyttet Ejendomme i Kommunen,

hvortil ingen Tilflytningstilladelse behøves, eller er paa anden Maade kommet ind i Kommunen; men paa den anden Side er utvivlsomt ud over det nævnte Antal adskillige paa Grund af Tilflytningsbestemmelserne forblevet i Provinsen uden at gøre Forsøg paa at opnaa Indflytningstilladelse). Af ledige Lejligheder findes praktisk talt ingen (der er nu ca. 190 Beboelseslejligheder ledige, i April 1930 ca. 160 ledige, altsaa kun ca. 1 Promille af det samlede Antal Beboelseslejligheder).

Under disse Omstændigheder maa man anse det uforsvarligt at lade Loven bortfalde uden at sætte effektive Bestemmelser i Stedet. De fire Kommunalbestyrelser Erklæringer viser da ogsaa, at ingen har turdet tage Ansvar for at lade enhver Beskyttelseslovgivning bortfalde. Imidlertid maa de af Frederiksberg og Gentofte Kommunalbestyrelser Flertal antydede Overgangsbestemmelser anses ufyldstgørende overfor det tilsigtede Formaal; hvis f. Eks. en Næringsdrivende ruineres ved tvungen Fraflytning fra sin Forretning, er det mindre væsentligt, om dette i Stedet for at indtræffe ved Fraflytning Oktober Flyttedag 1931 (f. Eks. hvis Lejekontraktens Opsigelsesvarsel er $\frac{1}{4}$ Aar til en af de to sædvanlige halvårlige Flyttedage) eller April 1932 (hvis Opsigelsesvarsel er $\frac{1}{2}$ Aar til en Flyttedag), indtræffer ved Fraflytning Maj 1932. Selv om Lejeaager-Bestemmelserne som nedenfor angivet kan forbedres væsentligt, er de dog magtesløse overfor Vanskelighederne ved en saa stor Boligmangel, som endnu er for Haanden i Storkøbenhavn, og de er bl. a. ude af Stand til at hindre en almindelig Lejestigning i Størstedelen af de ældre Lejligheder i Kommunen. Det kan i denne Forbindelse nævnes, at det nuværende Lejeniveau i København for „ældre“ Lejligheder (underkastede Huslejeloven) er ca. 155 Points (naar 1914-Niveauet sættes lig 100), medens det omtrentlige Byggeniveau for de Lejligheder, som nu bygges, ligger paa ca. 170 Points for Byggeri med Støtte af Kommunen og ca. 190—200 Points for dem, der bygges uden Støtte, jfr. herom nærmere Bilag 1 D—E. Det maa endog antages, at Lejen af disse uden Støtte byggede Lejligheder ofte er over 200 Points. — For Provinsens Vedkommende, hvor enhver Lejekontrol bortfaldt i 1927, har dette Bortfald medført, at „ældre“ Lejlighedsniveau nu er ca. 185 i de større Provinsbyer. Til Sammenligning kan iøvrigt henvises til de tilsvarende Oplysninger fra Sverige (Bilag 10) om Leje-

*) Antallet af Lejligheder, der ikke helt opfylder de gældende Vedtægtsbestemmelser, er naturligvis større, ialt ca. 10 000 (deri ogsaa indbefattet de ovennævnte ulovlige Lysthuse m. m.).